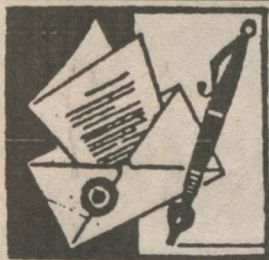

Сто п'яте Меланчине літо

Хочете — вірте, хочете — ні, а народилася ця жінка у 1895 році в с. Липки. Коли моцонські хлопці парубкували, то Меланія Данилівна і познайомилася з Нестором Мусійовичем Довгальцем, у 1914 р. стала його дружиною. Тут же, в Моцонах, молода сім'я і звела своє гніздо.

Нелегко склалося життя Довгальців. Треба було тяжко працювати на скучних піщаних землях. Меланія в основному займалася вихованням дітей. А народила вона їх аж дванадцятьоро. Правда, чотирьом не судилося довго жити. Відразу ж після пологів померла перша дитина, потім — дочка Ганна, у 2-річному віці не стало сина Євгена, у 7-річному — Павлика.

По-різному склалися долі інших дітей. Савелій жив у Донецьку, Надія — в Миколаївській області. Вони, а також син Петро та дочка Ольга вже покинули цей світ.

У 49 років народила Меланія свого найменшого сина — Володимир. Одружився хлопець з односельчанкою Софією Федорівною Данилець. Залишилися молодята біля матері. Кілька років тому Володи-

мир помер. А невістка (по-сільському її звать Зонька) продовжує жити зі свекрухою, доглядає за нею, хоч і сама вже почуває себе немічною, потребує стаціонарного лікування. Та немає на кого покинати Меланію. По кілька разів мусить вставати цюночі, подивитись, як спить свекруха, чи не роздзгнудася, подати води чи якусь таблетку. А тих медикаментів ой скільки вже спожила бабуся, мало не вся пенсія іде на них.

Троє Меланчиних дітей сьогодні є свідками довголіття матері. Це син Арсендій, який живе у рідному селі, дочки Ночна (зараз вона в Криничках) і Марія, нині полтавчанка.

Довго може розповідати про родину Довгальців невістка Софія Федорівна. Якось сіла вона і підрахувала, що Меланія Данилівна має всього разом 43 онуки, правнуки і праправнуки.

Не судилося довго жити чоловіку Меланії. Після війни Нестор був головою Тучинського СТ. Якось ввечері пішов він до сусідів. Раптом почув гавкання собак біля своєї хати. Вийшов подивитися, хто так пізно міг прийти. А через кілька хвилин почувся крик, стогін... Вибігли сусіди, домашні... Забрали Нестора. З тих пір його вже ніх-

то й не бачив.

І залишилася Меланка вдовою. Пережила всі лихоліття, багатьох своїх дітей і сьогодні, в свої 105 років, може поглянути на світ білий тільки через вікна хатини. Важко вже їй підніматися з постелі, пройтися по хаті. Але ще встає, на кухню загляне. А коли приходять медпрацівник, то мовчки показує на руку. Це щоб укола якогось дав. Видно, легше стає після цього.

Низько уклонімося бабусі Маланці, як називають її у нас по-сільському, за її материнський труд і біль, терпіння і селянську мудрість. І просімо у Бога, щоби багатьом дарував такі многі літа.

Валентина
ГЕРАСИМЧУК,
красознавець, вчителька
Малатинської СШ.